

SENJANI I STANOVNICI ŠIRE OKOLICE SENJA U RATU U ŠPANJOLSKOJ GODINE 1936—1939.

Velika oružana borba španjolskog naroda za slobodu i protiv fašizma, protiv Franka i njegovih falangista, krvavi rat koji je trajao gotovo pune tri godine (od ljeta 1936. do proljeća 1939.) — prvi je jači otpor fašizmu i okupio je u cijelom svijetu mnoge napredne ljude, komuniste i njihove simpatizere, koji su pohrlili u pomoć španjolskim antifašistima i cijelom španjolskom narodu. Toj je borbi španjolskog naroda pomagala aktivno, riječju i djelom, tada ilegalna Komunistička partija Jugoslavije. Na njezin su poziv u Španjolsku stigli mnogi borci, dobrovoljci, ili iz same Jugoslavije ili iz drugih zemalja, gdje su se nalazili kao radnici, politički aktivisti i studenti. Bilo ih je preko 1.600, porijeklom iz raznih krajeva Jugoslavije, iz mnogih mjesta i gradova, pa tako i iz Senja i njegove okolice. Dolazili su u Španjolsku od prvih dana rata često izloživši i život da bi uopće mogli stići jer je odlazak u tu zemlju i stavljanje na stranu Narodne fronte, na stranu antifašista, režim u Jugoslaviji nastojao svim silama spriječiti, a progonile su ih i policije mnogih drugih zemalja. U Španjolskoj su se ti hrabri ljudi borili, ginuli, bilo kao obični borci, bilo kao proslavljeni komandanti u internacionalnim brigadama, u kojima su bili okupljeni dobrovoljci koji su u Španjolsku stigli iz mnogih zemalja Evrope i svijeta. Nekoliko stotina tih boraca iz Jugoslavije preživjelo je rat i nakon poraza Narodne fronte našli su se zajedno s drugim pripadnicima internacionalnih brigada u koncentracionim logorima u Francuskoj, odakle su, opet na poziv KPJ, kad je počela revolucija u domovini, krenuli u svoju vlastitu zemlju da se bore protiv nove najezde fašizma.

Tako je taj veliki sukob fašizma s antifašizmom, taj rat španjolskog naroda za slobodu, imao i ima veliko značenje za povijest komunističkog pokreta u Jugoslaviji prije početka i u tijeku narodnooslobodilačke borbe i revolucije i po tome što su u njemu sudjelovali mnogi pripadnici KPJ i njezini simpatizeri, od običnih članova do istaknutih rukovodilaca, i po tome što su oni, stekavši u tom ratu vojnička iskustva, iskustva ratnika, prenijeli ta iskustva u svoju vlastitu zemlju u vrijeme NOR-a i revolucije.¹

¹ O tom ratu i sudjelovanju boraca iz Jugoslavije u njemu usp. Naši Španci, zbornik fotografija i dokumenata o učešću jugoslavenskih dobrovoljaca u španskom ratu 1936—1939, bez mj. izd., Španski borci Jugoslavije 1961; Pregled SKJ, Beograd 1963, str. 234 i dalje; Komunistički pokret i socijalistička revolucija u Hrvatskoj, Zagreb 1968, str. 137 i dalje; Španija 1936—1939, zbornik sećanja jugoslovenskih dobrovoljaca u španskom ratu, Beograd 1971, knj. I—V.

Tom su velikom ratu španjolskog naroda za slobodu dali svoj doprinos i stanovnici Senja i njegove okolice, odnosno oni koji su bili rođeni u tom kraju. Naime, većina onih koji se spominju kao borci internacionalnih brigada nisu stigli u Španjolsku izravno iz Senja ili njegove okolice. Tome je uzrok niz razloga: od toga da u samom gradu nije u to vrijeme bilo, ili, bolje rečeno, više nije bilo organizacije KPJ,² do toga da su organi vlasti vrlo brižno pratili svaku aktivnost koja bi mogla biti komunistička, posebno onu koja bi mogla biti vezana za odlazak u Španjolsku.³ Ipak, Senj i njegova okolica dali su takve istaknute borce u španjolskom ratu kao što su bili braća Vladimir i Milan-Emil Čopić, rođeni Senjani, koji su veći dio svog života proveli izvan toga grada. Vladimir Čopić bio je već tada poznat i istaknut rukovodilac Komunističke partije Jugoslavije, a u tijeku rata u Španjolskoj imao je funkcije komesara, a zatim komandanta XV. Internacionalne brigade.⁴ Milan Čopić bijaše također poznati komunist, osuđen još godine 1920. na šest mjeseci zatvora zbog komunističke propagande.⁵ Uz braću Čopiće istaknuto mjesto kao partijski radnik, a zatim kao jedan od organizatora odlaska dobrovoljaca u Španjolsku, imao je i Karlobažanin Divko Budak. On je također bio i prije španjolskog rata poznati komunist, imao je istaknuto mjesto u zagrebačkoj partijskoj organizaciji, kao i u Savezu bankovnih, osiguravajućih, trgovačkih činovnika Jugoslavije (SBOTIĆ).⁶

Uz braću Čopiće, kao sudionike rata u Španjolskoj i Divka Budaka, kao organizatora odlaska dobrovoljaca u Španjolsku spominju se, ili bi se prema nekim materijalima moglo zaključiti da su to bili,⁷ još desetak boraca u Španjolskoj koji su bili porijeklom iz šire okolice Senja ili su tu živjeli, i to: Toni Babić, Anton Bačić, Milan Biljan, Petar Devčić, Stevo Devčić, Đuro Legac, Mate Pavelić ili Pavlić, Jakov Prpić, Mate Prpić, Stipe Prpić te Drago Simeoni.⁸

² O razvoju radničkog pokreta i KPJ u Senju usp. Ivan Jelić, Senj u razdoblju između dva svjetska rata, Senjski zbornik, I/1965, 111—135.

³ Vidi bilj. 1.

⁴ O V. Čopiću usp. Mihael Sobolevski, Vladimir Čopić, Rijeka 1976; Matija Uradin, Prilog za biografiju Vladimira Čopića (U povodu 25. godišnjice smrti 1939—1964), Senjski zbornik, I/1965, 137—152; Ivan Očak, Jugoslavenski internacionalist Vladimir Čopić u Rusiji 1915—1918. (prilog biografiji), na i. mj. V/1973, 3—19; Vlajko Begović, Vladimir Čopić, Španija 1936—1939, knj. V str. 96—104.

⁵ Milan Čopić — Emil rođen je u Senju godine 1897. (podaci o datumu njegova rođenja ne slažu se sasvim — prema nekima rođen je 2. XII. 1897, a prema drugima 4. IX. iste godine). Osuđom Savskog divizijskog vojnog suda osuđen je 7. IV. 1920. na šest mjeseci zatvora zbog komunističke propagande. Od 1922. do 1935. živio je u inozemstvu. Ubijen je u logoru u Njemačkoj kamo je stigao nakon završetka rata u Španjolskoj. (Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske — dalje: IHRPH, ZB-XVII Španjolski dobrovoljci, Popis španjolskih dobrovoljaca uz spis Uprave policije u Zagreb Pov. br. 28372 od 1. XI 1937. Vidi i Španija 1936—1939, knj. V, str. 517.)

⁶ Divko Budak rođen je 1897. u Karlobagu, a strijeljan je od ustaša u Zagrebu 17. VII. godine 1941. Po zanimanju bio je među ostalim, privatni činovnik i sudjelovao je u radu SBOTIĆ-a, a bio je i funkcionar u tom savezu. Od 1919. sudjeluje u komunističkom pokretu, a od godine 1921. je i član KPJ. Prije svog emigriranja u inozemstvo godine 1936. ima istaknuto mjesto u zagrebačkoj partijskoj organizaciji kao član Mjesnog komiteta. Nakon emigriranja radio je u Beču, Pragu i Parizu i imao je u vrijeme rata u Španjolskoj istaknuto mjesto u organizaciji odlaska dobrovoljaca iz Belgije na španjolska ratišta. Nakon završetka španjolskog rata vraća se u Zagreb, gdje nastavlja s partijskim radom. Tridesetog ožujka godine 1941. hapsi ga Mačekova policija zajedno s većim brojem komunista i njihovih pristaša i internira ga u logor u Kerestincu. Sudjeluje u probuju logoraša iz logora, bori se hrabro s ustašama kod sela Obrež, ali ranjen pada u ruke ustaške policije, koja ga strijelja zajedno s još 44 druga. Odlikovan je, nakon oslobođenja, ordenom narodnog heroja. Zanimljivo je da se u ediciji **Španija 1936—1939**, knj. V, str. 513, govori o Budaku kao španjolskom borcu, jer se kaže da je godine 1937. došao u Španjolsku iz Belgije. O Budaku vidi: Zvonko Komarić, **Grobovi bez sjena**, Zagreb 1962, str. 21—22; Ivan Šibl, **Zagreb 1941**, Zagreb 1967, str. 417; Rodoljub Čolaković, **Kazivanje o jednom pokolenju**, Sarajevo 1968, knj. II, str. 475, 479, 515, 522 i 523 i knj. III, str. 63; **Zbornik narodnih heroja Jugoslavije**, Beograd 1957, str. 105. i **Narodni heroji Jugoslavije**, knj. I i II, Beograd 1975, str. 119—120.

⁷ To je popis pod naslovom »Kratki biografski podaci o Senjanima i stanovnicima okolice koji su učestvovali u španjolskom građanskom ratu 1936—1939.«, koje je izvadio iz arhiva Rikica Pavelić, Zagreb, prilikom prikupljanja građe u Arhivu za historiju radničkog pokreta Beograd, 1975«. Danas se čuva u Muzeju u Senju. Dobila sam ga na upotrebu ljubaznošću A. Glavičića, direktora Muzeja.

⁸ Svi se oni spominju u ediciji **Španija 1936—1939**, knj. V, gdje su navedeni abecednim redom svi španjolski dobrovoljci iz Jugoslavije, str. 505—576.

Sl. 44 — Vladimir Čopić u činu potpukovnika-komandanta XV. internacionalne brigade u Španjolskoj 1937.

Nema mnogo podataka o djelovanju u Španjolskoj za većinu ovih boraca u internacionalnim brigadama. Nema ni mnogih drugih podataka, ne zna se ni vrijeme njihova dolaska u tu zemlju ni vrijeme njihove pogibije, a ako nisu poginuli, nije poznata ni njihova dalja sudbina nakon završetka rata 1939. godine — iako se svi oni, odnosno gotovo svi, spominju u spomenutoj ediciji Španija 1936—1939. Zbog toga ću se ovdje zadržati na kratkim opisima aktivnosti onih za koje su takvi podaci dostupni, a spomenut ću dakako i vrlo oskudne podatke o drugima. Prije svega tu se radi o Vladimiru Čopiću — Senjku, Vinteru, Lovri, čovjeku za kojim je tragala tadašnja jugoslavenska policija, a o kome su pisali njegovi suborci i u vrijeme rata (kao A. Cesarec⁹)

⁹ August Cesarec, *Španjolski susreti*, Zagreb 1961. (prvi put je ta knjiga tiskana u Torontu godine 1938; dio tog teksta objavljen je i u ediciji *Španija 1936—1939*, knj. II, str. 429—452. Čopić se spominje na str. 439, 440, 441, 442, 443, 444 i 447. Inače je o Čopiću pisano u to vrijeme, u vrijeme

Sl. 45 — Komandant Vladimir Čopić među svojim vojnicima i oficirima na frontu kod Harame (1937).

i dugo nakon njegova završetka (kao V. Begović).¹⁰ Policija u Jugoslaviji već je otprije pratila njegovu komunističku aktivnost i znala za njegove visoke funkcije u Partiji, pa je sada svemu tome dodala i ono što se odnosilo na njegovu aktivnost u Španjolskoj. Saznala je da se on nalazi u toj zemlji u činu potpukovnika i da je komandant XV. internacionalne brigade, te da je stigao u Španjolsku iz Sovjetskog Saveza. Registrirano je to bilo u svim popisima španjolskih boraca koji su u to vrijeme nastajali u zemlji, a posebna je pozornost bila posvećena tome da ti podaci stignu u svako i najmanje mjesto za slučaj ako se Čopić pojavi. Premda su to šturi policijski podaci, i oni naglašavaju njegovu značajnu ulogu u španjolskom ratu i, uopće, kao komunističkog rukovodioca.¹¹ No, policijski agenti nisu mogli sve saznati. Nisu

rata u Španjolskoj u ilegalnom organu CK KPJ, **Proleter** i to u broju od 7. VI 1937, kao i drugim brojevima te godine.

¹⁰ Vidi bilj. 4. O Čopiću su nakon oslobođenja zemlje, odnosno u ediciji **Španija 1936—1939**, pisali mnogi njegovi suborci sjećajući se svog komandanta. Tako se Čopić spominje u knj. I, na str. 26 i dalje, knj. II, str. 59 i dalje; knj. III, str. 28 i dalje.

saznali da je Senjko stigao u Španjolsku po nalogu Kominterne, ali u ime KP Čehoslovačke, a ne u ime svoje KPJ. Nije policija saznala da je najprije bio komesar, a tek zatim komandant XV. brigade, u kojoj se nalazio bataljon »Dimitrov«, sastavljen od jugoslavenskih i čeških dobrovoljaca. Policija u Ju-

Sl. 46 — Vladimir Čopić, komandant XV. internacionalne brigade i Blagoje Parović, komesar XIII. internacionalne brigade, na fronti u Jarami, Španjolska 1937.

goslaviji nije saznala da se Čopić hrabro borio sa svojim suborcima u mnogim bitkama, pogotovo u onoj na rijeci Jarami, o kojoj je bitki i sam pisao u listu »Dimitrovac«.¹² Policijski agenti nisu saznali da je bio ranjen u bitki kod Bruneta, kao ni to da je u vrijeme rata taj istaknuti komunistički borac i rukovodilac proživljavao svoju intimnu dramu jer je zbog nesuglasica s M. Gorkićem,¹³ što se događalo i pod utjecajem Kominterne, bio izdvojen iz svoje Partije još prije početka tog rata i zatim naglo pozvan u Moskvu u kolovozu

¹ Vidi bilj. 5.

¹² O tome vidi V. Begović, n. dj.; Stevan Belić Dudek, **Jugoslaveni u španskom građanskom ratu, Španija 1936—1939**, n. dj. knj. I, str. 219—285; Braina Rudin-Fos, **Pripreme za odlazak brodom »La Korst«**, na i. mj. str. 436—448. Vidi i bilj. 4.

¹³ Milan Gorkić, Sommer, Ružica, Rajić bila su ilegalna imena Josipa Čižinskog, rođenog godine 1904. u Sarajevu. J. Čižinski bio je član KPJ od godine 1919, te član Oblasnog komiteta SKOJ-a

Sl. 47 — Potpukovnik Vladimir Čopić u trenucima odmora, Albaceta oko 1937.

godine 1938., gdje je tragično završio svoj život u staljinskim čistkama nakon završetka rata u Španjolskoj.¹⁴ Nije policija u Jugoslaviji saznala da je pisao u vrijeme rata u Španjolskoj dnevnik u kojem je obuhvatio ratne događaje od 1. veljače 1937. do 26. srpnja 1938.,¹⁵ kao ni to da je bio jedan od omiljenih komandanata, čovjek koji je bio »sposoban organizator, iskusan i stalno hrabar. Sistematski i pedantno proučavao je ono što treba sprovesti, a u sprovođenju zadataka bio je uporan, pa ponekad i krut. Nije on bio čovjek s pretenzijama teoretičara, niti se upuštao u apstraktna razmatranja. On je organizovao i sistematski delovao u postavljenim okvirima«, što je u svojim sjećanjima na njega, mnogo kasnije, ustvrdio Vlajko Begović.¹⁶

Nešto više podataka jugoslavenska je policija u vrijeme rata u Španjolskoj saznala o njegovu bratu Milanu Čopiću, također poznatom komunistu,

za Bosnu i Hercegovinu. Sredinom godine 1923. otišao je na školovanje u Sovjetski Savez, gdje je dugi niz godina radio u aparatu Komunističke internacionale (Kominterne). Imao je tu i razne značajne funkcije: bio je član Izvršnog komiteta Komunističke omladinske internacionale, od 1924. do 1935. radio je u Izvršnom komitetu Sportske internacionale, a godine 1928. izabran je za kandidata za člana Izvršnog komiteta Kominterne, od 1932. do 1937. bio je sekretar CK KPJ i kao takav nosilac frakcionaštva i birokratizma. Nestao je u staljinskim čistkama godine 1937., ali je pedesetih godina, nakon XX. kongresa KP SSSR-a, rehabilitiran od optužbi u čistkama.

¹⁴ Vidi bilj. 4.

¹⁵ Tekst dnevnika, prevedenog sa španjolskog, objavljen je u ediciji **Spanija 1936—1939.** knj. II, str. 249—298. Tu su, u dnevniku zabilježeni događaji na fronti i to oni u kojima je sudjelovala XV. internacionalna brigada pod njegovom komandom. Original dnevnika na hrvatsko-srpskom jeziku nije pronađen, ali su u Arhivu Kominterne pronađeni 1967. prijevodi s tog originala na engleski, ruski i španjolski jezik.

¹⁶ Usp. V. Begović, n. dj. str. 101—102.

¹⁷ IHRPH, ZB XVII, **Španjolski dobrovoljci**, Okružnica Kraljevske banske uprave Savske banovine ODZ POV 11-DZ-6148-36 od 24. II. 1937. Vidi i bilj. 5. U ediciji **Spanija 1936—1939.** knj. V, str. 517 se kaže da je u Španjolsku stigao 11. XI. 1936, a policija u Jugoslaviji je mislila da je došao iz Jugoslavije.

Sl. 48 — Komandant Vladimir Čopić u srdačnom razgovoru s narodom nepokorene Španjolske.

rudarskom i zidarskom radniku, te privatnom namješteniku, čovjeku koji je u travnju godine 1920., kako je već rečeno, osuđen na šest mjeseci zatvora zbog komunističke propagande i koji je 1922. napustio zemlju i živio u mnogim državama sve do godine 1935., kad se vratio u zemlju. U Španjolsku je otišao potkraj godine 1936.¹⁷ Policija je uz to uhvatila i njegovo pismo upućeno sestri Jeleni Duboka, koja je tada živjela u Sušaku (danas istočnom dijelu Rijeke).¹⁸

To pismo nikad nije stiglo do sestre Jelene jer ga je policija zaplijenila i obavijestila o tome više organe vlasti kako bi oni poduzeli odgovarajuće mjere u slučaju eventualnog dolaska jednog ili drugog Čopića.

Ime Divka Budaka nalazilo se također u policijskim popisima, ali policija nije točno saznala njegove funkcije i kako se to on zapravo angažirao na strani španjolskog naroda — kako je organizirao odlazak dobrovoljaca u Španjolsku.¹⁹

O drugim spomenutim dobrovoljcima u ratu u Španjolskoj s područja senjske okolice policija u Jugoslaviji uglavnom nije ništa saznala, možda i

¹⁸ Isto. Sačuvan je prijepis tog pisma sestri, koja je stanovala u tadašnjem Sušaku, u Kumičićevoj ul. br. 5. Adresa Milana Čopića u Španjolskoj bila je: Secoro Rojo Internacionale Plaza Altazana Chamba 10. E Albacete. Pismo je stiglo do Komesarijata pogranične, željezničke i parobrodске policije u Sušaku, koji ga je zaplijenio na pošti, i taj komesarijat 9. II. 1937. pod Pov. br. 1190 piše Kraljevskoj banskoj upravi Savske banovine ODZ u Zagreb, da je Milan Čopić sin pokojnog Jovana i Amalije rođene Lončarić, rođen 4. rujna 1897 u Senju, po zanimanju rudarski poslovođa. Policija dalje navodi da je Vlado, koji se u pismu spominje, ili Jelenin sin ili njihov brat, brat Jelene i Milana — Vladimir.

¹⁹ Vidi bilj. 5 i 6.

zato što su oni u većini bili emigranti i iz drugih zemalja stizali na španjolska ratišta. Tako se zna, a da to policija nije saznala, da je Anton Babić stigao u Španjolsku iz Kanade, zajedno s grupom dobrovoljaca, 27. travnja godine 1937. i da je poginuo na aragonskoj fronti.²⁰ Anton Bačić dospio je u Španjolsku iz Francuske i poginuo je na rijeci Jarami 19. veljače godine 1937.²¹

Milan-Mile Biljan došao je iz Belgije, gdje je radio kao rudar, i to 10. kolovoza godine 1938.²² Za Petra Devčića zna se da je došao u Španjolsku iz Čehoslovačke, a za Stevu Devčića da je poginuo u bitki za Madrid.²³ Đuro Legac, radnik rođen u Starigradu kod Senja, došao je u Španjolsku u prvoj godini rata i to 2. veljače 1937.²⁴ Mate Pavelić ili Pavlić došao je u Španjolsku iz Sjedinjenih Američkih Država i poginuo godine 1937. na jednom ratištu.²⁵ Jakov Prpić stigao je u Španjolsku iz Belgije, a također iz te zemlje stigli su Mate i Stipe Prpić.²⁶ Drago Simeoni, koji je živio u Jablancu, došao je u Španjolsku još godine 1936. i to iz Sovjetskog Saveza.²⁷

Iako ovi oskudni podaci upućuju na dalja istraživanja sudjelovanja Senjana i stanovnika senjske okolice u španjolskom ratu za slobodu i protiv fašizma, ipak mogu poslužiti kao dokaz da je neizravno ili izravno gotovo svaki kraj Jugoslavije dao svoj doprinos toj borbi španjolskog naroda, što dalje govori o tome kakvu je ulogu imala Komunistička partija u Jugoslaviji i izvan nje i tamo gdje formalno nije imala organizacije — bilo da je izravno uključivala borbe za taj rat, bilo da su se organi vlasti borili protiv njena utjecaja i poziva u taj rat i nastojali ga spriječiti.

²⁰ U ediciji **Španija 1936—1939.** knj. V, str. 506. navodi se da je A. Bačić-Toni rođen godine 1900. u Hrvatskoj i da je po zanimanju rudar. U spomenutim materijalima »Kratki biografski podaci« (navedeni u bilj. 7) kaže se da je A. Babić rođen godine 1920. Oba se izvora slažu i da je poginuo na aragonskoj fronti — Morelja — 19. II. 1937.

²¹ Edicija **Španija 1936—1939.** knj. V, na str. 506. spominje Babin (Balić-Bačić) Antona, rođenog godine 1910., koji je došao iz Francuske u Španjolsku i poginuo 19. II. 1937. S tim se podacima slažu i spomenuti »Kratki biografski podaci«.

²² Za njega se u ediciji **Španija 1936—1939.** knj. V, str. 510. kaže da je rođen u Lici godine 1910. i da je po zanimanju bio rudar. U materijalima »Kratki biografski podaci« piše da je rođen u Žutoj Lokvi, općina Otočac, što je u blizini Senja, a ostali se podaci ne spominju.

²³ Za Petra Devčića »Kratki biografski podaci« navode samo da je rođen godine 1904., a za Stevu Devčića da je »umro u Madridu poslije zadobivenih rana.« Edicija **Španija 1936—1939.** knj. V, str. 518. kaže da je P. Devčić došao iz CSR-a i da je rođen godine 1904. a za S. Devčića da je »umro u bolnici u Madridu, posle ranjavanja.«

²⁴ Za njega se kaže, pored ovih podataka, u ediciji **Španija 1936—1939.** knj. V, str. 540. da je rođen godine 1890., da je po zanimanju bio radnik. Isti su podaci navedeni i u »Kratkim biografskim podacima«.

²⁵ U materijalima »Kratki biografski podaci« spominje se kao Pavelić Mate, a u ediciji **Španija 1936—1939.** knj. V, str. 553. Pavlić Mate.

²⁶ Edicija **Španija 1936—1939.** knj. V, str. 557. spominje Jakoba Prpića, rođenog godine 1904. u Sumartinu na Braču, rudara, koji je došao 27. listopada godine 1936. iz Belgije, pa se ovdje možda radi o zabuni sastavljača spomenutih »Kratkih biografskih podataka«. Ti podaci govore o Jakovu Prpiću, rođenom godine 1904, rudaru, koji je stigao iz Belgije u Španjolsku.

Međutim, u dopisu Kraljevske banske uprave Savske banovine Pov. II DZ br. 38029/36 od 12. XII. 1936., upućenog sreskim načelstvima u Senju, Gospiću, Sl. Brodu, Sl. Požegi, Vrginmostu, Gračacu, traži se da se ustanovi identitet Jakoba Prpića koji se nalazi u »jugoslavenskoj četici« u Španjolskoj i koji ima 32 godine. Policija nije saznala ništa više o Jakovu Prpiću, pa je tražila od sreskih načelnika da provjere da li je J. Prpić potječe s njihova područja. U popisu Ljubljanske policije iz svibnja 1938. vidi se da Jakob Prpić, 32 godine star, potječe iz sela Kovačevca iz tadašnjeg sreza Vrginmost. Drugih podataka iz policijskih dokumenata o J. Prpiću nema. (IHRPH, ZB XVII. Španjolski dobrovoljci).

Za Matu Prpića u knjizi »Španija 1936—1939«, sv. V, na str. 557. kaže se da je bio radnik, koji je stigao 17. listopada godine 1936. iz Belgije, a umro je od zadobivenih rana u bolnici San Karlo u Madridu. »Kratki biografski podaci« navode samo da je umro u Madridu od rana i to godine 1936. Za Stipu Prpića u knj. V, str. 557. edicije **Španija 1936—1939.** kaže se da se još zvao Stjepan, da je rođen godine 1894. u Otočcu i da je došao 15. studenog 1936. iz Belgije u Španjolsku. »Kratki biografski podaci« navode da je godine 1894. rođen i da je stigao u Španjolsku iz Belgije.

²⁷ Prema ediciji **Španija 1936—1939.** knj. V, str. 563. D. Simeoni je rođen godine 1900. u Valpovu. Imao je još ime Pelozza Ivković. Bio je učitelj, a došao je u listopadu godine 1936. iz SSR-a i umro godine 1967. u Jablancu. »Kratki biografski podaci« navode samo da je prije i poslije rata živio u Jablancu.